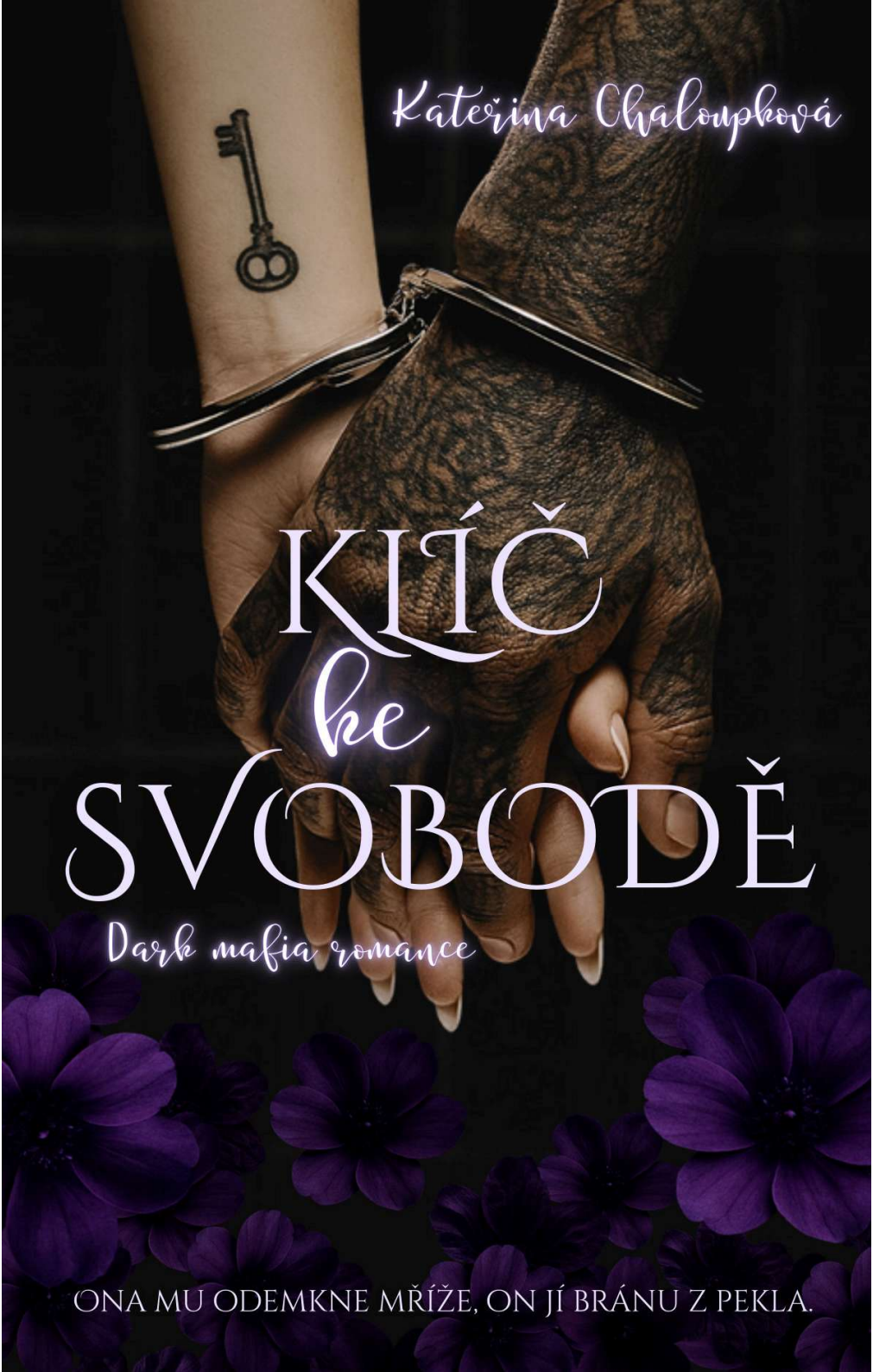

Kateřina Chaloupková

KLÍČ ke SVOBODĚ

Dark mafia romance

ONA MU ODEMKNE MŘÍŽE, ON JÍ BRÁNU Z PEKLA.

Klíč ke svobodě

Kateřina Chaloupková

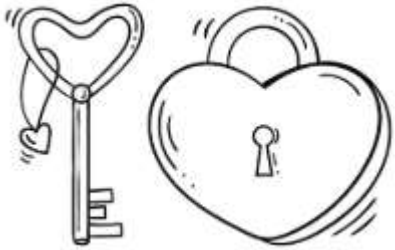

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 120. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Korektura, redakce a sazba:
Tomáš Rejc, Evinečky, Monika Kurucová
Obálka: © JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-49-3 EPUB
978-80-88525-48-6 PDF

Varování

Tato kniha obsahuje detailní sexuální scény, včetně explicitních popisů znásilnění, sexuálního nátlaku a ponižování. Dále se v ní objevují témata domácího násilí – fyzického, psychického i sexuálního, nuceného sňatku, manipulace a zneužívání moci.
Děj se dotýká také traumatických prožitků, úzkosti a ztráty osobní svobody, obsahuje vulgarismy, násilí i následky kriminální činnosti a vězeňského prostředí.
Kniha je určena dospělým čtenářům a může být emočně náročná.
Těm odvážným přeji příjemný zážitek.

Anotace

Byla jsem uvězněná v manželství, které mělo zlaté mříže a přísná pravidla. Jediné, co mi paradoxně dávalo pocit volnosti, byla má práce zdravotní sestry ve vězení. A právě tam, mezi zdmi plnými zoufalství a utrpení, jsem po setkání s nebezpečným mužem odsouzeným na doživotí pochopila, že i na tom nejtemnějším místě může vzplanout touha po svobodě, po lásce… i po zakázaném doteku.

Playlist

OUTLAW MAN – NU BREED, JESSE HOWARD

THE UNFORGIVEN – BOBINA

SURVIVAL MODE – LENZSPOT

BATTLE IN MY MIND – STREET GOSPEL SYNDICATE

CRIMSON HAZE – NYRACY

I´M NOT OKAY – ASH AND ECHO

I´M DONE – ASH AND ECHO

PRISONER – HELEN BLONDEL

SAVIOUR II – BLACK VEIL BRIDES

UNSTOPPABLE – ROVEENA

IF I CAME BACK – LUNA VEEX

NO MERCY – ASIQ

NO MORE SORRY – DREW MEADOWS

PRETTY IN THE DARK – ASHLEY SIENNA, ELLISE

I OWN EVERY PART OF YOU – MANIFESTED DREAMS

QR KÓD K PLAYLISTU

První kapitola

Valentina

Je to měsíc, co jsem získala diplom jako zdravotní sestra. Sedm let od smrti mé matky. Zbyli mi už jen babička a strýc Emmett.

Jsem nervózní, protože vím, co dnes večer nastane. Věděla jsem, že to jednoho dne přijde. Ani hlasitá hudba z reproduktorů mě neuklidní. Sedím na posteli a sleduju své večerní šaty na ramínku. Jsou dlouhé, černé se třpytivými diamanty, vysokým rozparkem a širokými ramínky.

Chvěju se nervozitou. Co když se mi můj nastávající nebude líbit? Emmett mi kladl na srdce, abych se chovala slušně, protože kdybych dala najevo zhnusení, mohlo by to vyhlásit válku, ve které by zemřeli nevinní. A to jsem nechtěla.

Je mi dvacet čtyři. Mému nastávajícímu by mělo být třicet. Jsem zvyklá na věkový rozdíl. Moje dlouholetá láska Parker, který pracuje pro Emmetta jako jeho pravá ruka, oslavil letos dokonce dvaatřicáté narozeniny. Jen škoda, že krom pár krásných chvil nemohlo dojít na víc. Žádná svatba, ani děti. Nic takového nám nebylo souzeno.

Byla jsem předurčena k tomu, abych rozšířila naše řady a obchody. Dobře se vdala a byla svému mocnému manželovi dobrou a poslušnou ženuškou.

Spolknu slzy a ohlédnu se po digitálních hodinách na nočním stolku. Za půl hodiny pro mě přijede Emmett se svou ženou Letty a pojedeme do Santa Maríi na severu Kalifornie.

Seznámím se se svým budoucím manželem Marcusem Tresscottem. Po nedávné smrti jeho bratra převzal nové území. Měl pod palcem část od Santa Barbary až k San Jose, včetně Bakersfieldu a Fresna, které právě dostal po svém mrtvém příbuzném. Emmett to bral jako skvělou příležitost se rozrůst a získat nové kontakty.

Mlčím, protože nemá smysl se vzpírat osudu. V tomhle světě byl vždycky důležitější prospěch rodiny.

Když se soukám do šatů, zaslechnu tiché zaklepání. Nemusím se ani otáčet, abych poznala babiččinu chůzi o holi. Nakloním se přes kosmetický stolek, abych si navlékla perlové náušnice.

„Vím, jak se cítíš, děvčátko moje," promluví na mě starostlivým tónem a pomalu přistupuje.

„Mám strach," pronesu tiše, ale ona mě slyší.

„Z čeho? Že se ti nebude líbit?"

„Budu tam úplně sama. Nikoho neznám."

„I já tohle kdysi zažila. Brala jsem si tvého dědečka. Zpočátku se mi nelíbil a připadal mi arogantní, ale později po pár měsících se všechno změnilo. Měl se mnou trpělivost. Nenutil mě s ním hned první noc spát."

Jen ta myšlenka mi zvedne tlak. Mít sex s někým, koho neznám.

„Jsem si jistá, že spolu budete vycházet. Jsi milé a hodné děvče. Pokud ho budeš poslouchat a nebudeš mu odporovat, pak by mělo být všechno v pořádku. Takoví muži si pořizují krásné

ženy jen jako ozdobu, doplněk. A to ty jsi. Půvabná a nevinná dívka."

Usměje se na mě a já si dodám odvahu. Nic jiného mi ani nezbývá.

Sejdu ze schodů a v přízemí už na mě čeká strýc Emmett.

„Moc ti to sluší," pochválí můj outfit, ale mě to nepotěší.

„Jsem nervózní."

„Nemáš důvod. Marcus je fajn chlap. Je sice ostřejší, ale jen na své lidi a zrádce."

„A myslím, že se ti i bude líbit. Včera jsem s ním měla tu čest i já. Je to fešák," ozve se Letty opodál. V malinově růžových šatech vypadá nádherně. A dokonce jí sluší i to těhotenské bříško. Jejich první dítě. Věřím, že až se za pár měsíců narodí, budou mít oba o zábavu postaráno. Emmett bude skvělý otec. I mně byl poslední roky jako starší bratr. Staral se o moje vzdělání a ve všem se mi snažil vyhovět.

I tak sedám na zadní sedačky Emmettova vozu s roztřesenýma nohama. Řídí Parker, což mi na mém rozpoložení zrovna nepřidá. Neustále na mě hledí do zrcátka, ale já ho ignoruju. Pro nás oba je to těžké. Mám ho ráda, ale život jde dál. Oba jsme věděli, že tenhle den jednou nastane.

Sleduju cestu z okénka. Osvětlené body se mi míhají před očima jako žhavé šmouhy. Jedeme po dálnici. Vyjíždíme pryč z Los Angeles. Města, které pro mě znamená všechno.

Zásnubní večírek… poválím ta slova na jazyku s notnou dávkou hořkosti a ironie. Pohrávám si s perlovým náramkem, až dokud nedorazíme před vysokou kovanou bránu, u které hlídá nejméně čtyřčlenná parta goril.

Vůz zastaví. Celé tělo se mi chvěje v momentě, kdy musím opustit interiér. Nohy mám najednou jako z kamene. Emmett mi pomůže ven a já se rozhlédnu. Slyším téct vodu z fontány uprostřed příjezdové cesty a tichou hudbu z útrob vily.

Ve vysokých dvoukřídlých dveřích se objeví starší muž s šedými vlasy v dobře padnoucím obleku. Oči má černé jako uhel a propaluje mě stejně jako já jeho.

„Collinsovi!“ celý se nadšeně rozpaží. Letty políbí hřbet ruky, načež se nakloní i k té mé. „Jaká byla cesta?“

„Poměrně klidná. Nebyl už takový provoz,“ odpoví Emmett.

„Pojďme,“ pokyne nám hostitel.

Hned u dveří stojí nejméně pětičlenná armáda z ochranky a služebných. Dům na mě působí trochu přezdobeně. Až kýčovitě. Vše pozlacené, mramorové nebo draze vypadající.

Z vyřezávaných dveří po mé pravici vyjde muž v tmavém obleku s motýlkem okolo krku. Srdce mi vynechá úder, když si uvědomím, že je to on. Můj nastávající.

Na první pohled ani nevím, co si mám myslet. Hledíme na sebe. Usmívá se, ale já ho spíš pečlivě studuju. Tmavé vlasy, černé oči a plnovous. Není úplně odporný, ale ani můj typ.

Dle jeho reakce jsem požadavky svého nastávajícího taktéž nesplnila. Pokusí se předstírat nadšení, ale jakmile se na něj Emmett nedívá, úsměv mu z úst zmizí.

„Jsem Jackson Tresscott. Tohle je můj syn Marcus,“ ukáže na něj a v ten okamžik si podáme ruce. „Valentina Collinsová, její strýc Emmett a teta Scarlett.“

Přidá se k nám ještě paní domu – Jade – moje budoucí tchyně. Plachá a tichá dáma v cihlově růžovém kostýmku. Po rychlém seznámení se přemístíme do jídelny.

Stůl je nachystaný všemi různými druhy jídla. Mně se však žaludek stáhl do malé švestky a nejspíš nic nepozřu.

Marcus mi galantně odsune židli, abych se mohla posadit, a sám zaujme místo přímo naproti mně. Věnuju mu rozpačitý úsměv. Kromě pozdravu jsem dnes ještě nepromluvila.

Není ani důvod. Nikdo se mě na nic neptá. Jsem jen pouhý předmět obchodu. Domlouvají přede mnou termín svatby, což mi rozklepe nohy. Cítím, jak mi po zádech stéká kapička potu. Byť je v místnosti příjemná teplota, mně je horko.

Smočím rty v červeném víně, které je stejně trpké jako můj nadcházející život. Marcus se do debaty hravě zapojuje. Je poměrně upovídaný. Nezdá se být sice arogantní, ale sebevědomí z něj přímo sálá.

Jednou za čas se na mě podívá. Naše pohledy se střetnou, ale necítím nic. Prostě cizí muž, který mě ničím nezaujal. Snažím se na něm marně najít něco, co by se mi líbilo. Oči? Trochu šikmé, černé, tvrdé a plné pohrdání. Ačkoliv se možná snaží tvářit mile, nevěřím mu to. Jako by měl masku.

Jeho otec se sice stále usmívá, vypadá velice sympaticky, ale přijde mi až slizký.

Ke stolu se během večeře připojí ještě tři osoby. Dva bratranci a Marcusův strýc. Ani jejich jednání se mi nepozdává. Nesmím dát najevo, že je mi tahle rodina nesympatická. Kéž bych se mohla rozeběhnout ze dveří a skočit Parkerovi do náruče, aby mě odvezl někam hodně daleko. Vím, že by to neudělal. I on má

k Emmettovi nějakou úctu a tohle by znamenalo sebevraždu. Ne proto, že bych s ním utekla, ale kvůli porušení kodexu věrnosti vůči mému strýci a naší rodině.

Musel by nejprve požádat Collinsovy oficiálně o odchod, pak by teprve mohl.

Můj vztah s Parkerem byl samozřejmě zakázaný. Nesměli jsme se ukazovat na veřejnosti ani se fotit na sociální sítě. Emmett o nás věděl, ale nesouhlasil s tím. Jen taktně mlčel.

Vzhledem k tomu, že mi zemřeli rodiče, nenaléhal na mě. Nechal mě žít. Bohužel mi však náležela důležitá role. Tahle… svatba s neznámým mužem, se kterým se pravděpodobně nikdy nebudeme milovat.

Všechno není o vzhledu, ale ani sympatie mezi námi neproběhly právě na správné úrovni.

Snažím se pozřít alespoň kus brambory, zatímco je u stolu rachot. Mluví jeden přes druhého. Dokud Letty nezmínila, že je také z důležitého rodu, tak se s ní muži příliš nebavili. Náhle je jednou z nich.

Já jsem sice z mocné rodiny, ale nemám jinou funkci než plodit potomky a držet hubu.

A tak celý večer mlčím. Nikdo se mě na nic neptá. Dokonce ani mého nastávajícího nezajímá, co ráda dělám nebo jím.

Důležitější jsou obchody.

Po večeři se otevře nejdražší láhev šampaňského a Marcus vytáhne velkou sametovou krabičku s prstenem. Otevře ji a nechá do ní nahlédnout všechny u stolu. Platinový kroužek s velkým bílým diamantem ve tvaru kapky dokonale září. Zejména pod nepříjemným světlem křišťálového lustru nad našimi hlavami.

Můj nastávající obejde stůl a zůstane u mě stát. I já se zvednu, nasadím rozpačitý úsměv a nechám si ten zásnubní prsten navléknout.

„Nádhera!“ ozve se z úst mého budoucího tchána. Všichni začnou tleskat, zatímco mě na prstě chladí těžký šperk.

„Hodně štěstí snoubencům!“

„Na velkou rodinu!“ pozvednou všichni své skleničky a připijeme si.

Marcus se vrátí mezitím na své místo a s úšklebkem do sebe nalije celou šampusku.

„Dva týdny utečou jako voda!“ zaslechnu jejich debatu.

Kdy se to, sakra, změnilo? Vždycky jsem měla vlastní názor. Slovo v rodině. Najednou jsem vzduch. Páté kolo u vozu, které nikdo nevnímá. Jsem přece člověk stejně jako oni. Mám city a potřeby. Chci být šťastná a milovaná.

Bohužel s mým názorem se nepočítá. Musím si zvyknout, že ten chlápek naproti mně bude můj manžel. To jemu budu muset zplodit děti. Dokážu to vůbec?

Druhá kapitola

Valentina

O dva týdny později

Jestli jsem se doposud cítila nadbytečně, při dnešním slavnostním dnu to není o moc lepší.

Mlčím a jen sleduju ubíhající cestu. Hned si vzpomenu na Letty. Utekla od oltáře, aby se nemusela vdávat. I já mám choutky. Jenže limuzínu řídí jeden z Tresscottových mužů. Jako by si to chtěl pojistit.

K oltáři mě povede Emmett, který sedí naproti mně a povídá si s babičkou. Ta se usmívá a má upřímnou radost. Já však jen stěží zaháním pláč. Nechci to. Nemám zájem o podělanou svatbu s nesympatickým blbečkem.

Ten zatracený prstýnek mě tíží jako olovo. A to k němu dnes přibude druhý. S povzdechem spolknu knedlík v krku a snažím se zarazit to nepříjemné štípání slz. Jazyk se mi lepí k patru, jak jsem nešťastná. Ani Letty a její milé povzbuzující poznámky mi nepomůžou.

„Taky jsem se vdávala proti své vůli," nakloní se ke mně a snaží se mě uklidnit.

Jenže ona si brala Emmetta! Pane Bože, nemůže srovnávat Marcuse a mého strýce.

Svatba je velkolepá. Vše je do posledního detailu nazdobené a dokonalé. Přepych, luxus a honosné prostředí zahrady rodiny

Tresscottových. Ještě pořád si nemůžu zvyknout na to, že budu jedna z nich. Že už dnes večer budu spát v tomhle domě. Že Emmett, Letty i babička odjedou a já tu zůstanu napospas cizím lidem.

Svírá se mi z toho hrdlo. Hosté se posadí na svá místa a já se připravím, abych mohla s Emmettem projít uličkou. Nebudu se usmívat. Nechci dávat najevo, že jsem šťastná, když to tak není. V tomhle není láska ani nic víc než obchod.

Byť jsem si představovala svůj den D jinak, nezmůžu s tím nic. Ještě jednou se podívám na své jednoduché svatební šaty v antickém stylu a pevně sevřu kytici z bílých tulipánů.

Všichni se na mě dívají a soudí, ale já si hledím svého. Dávám pozor na každý krok, než se dostanu k mému snoubenci. Jako první mě do nosu uhodí jeho silná kořeněná vůně. Ani ta mi není vůbec sympatická.

Oddávající pronáší nějaké žvásty, ale ty nevnímám. Spíš se snažím nerozbrečet.

Vyměníme si prsteny a pak dojde na polibek. Pokusím si představit, že má narozeniny a já mu přeju. Jako kamarádovi, ale on mi prudce narazí na ústa, sevře mě za zátylek a já nemůžu skoro dýchat. Nelíbá mě. Jen se na sebe naše rty tvrdě tisknou. Mám nutkání si je otřít, ale odolám. Za našimi zády se ozve hlasitý potlesk. Alespoň někdo má radost.

Zbytek dne se snažím držet v ústraní. S nikým nemluvím, pokud nemusím, a jen tiše trpím se skleničkou bílého vína.

K večeru mám v sobě už dvě lahve. Sílu alkoholu cítím, ale nemotám se.

Marcus mi vyrve sklenku ze sevření a zamračí se na mě. „Pojď, jdeme nahoru. Popovídáme si.“

Jen přikývnu. Následuju ho po schodech až do ložnice. Rozhlížím se po prostorné místnosti s obrovskou starožitnou postelí. Opodál jsou dveře do koupelny, dva noční stolky, staré broušené lampy, komoda, kosmetický stolek a šatna. Otočím se na Marcuse, který mě evidentně nechává se rozkoukat.

„Naše ložnice.“

„Naše? Nebudeme spát odděleně?“ zeptám se zmateně.

Rozesměje se, ale vzápětí se mu vrátí tvrdý nepříjemný výraz. „Svlékni se!“

Na chvíli mě zamrazí. Čekám, kdy se začne smát, ale hladově si prohlíží mé křivky. Zejména poprsí.

Ztěžka polknu a podívám se mu do klidného obličeje. Má upito, ale to mě netrápí. Povolí si motýlka na krku a odhodí ho na komodu.

„Co prosím?“ zeptám se nechápavě.

„Slyšela jsi. Chci vidět, co jsem si vzal.“

Mluvil o mně jako o věci. *Co jsem si vzal…*

„Já myslela, že –“

„Drž hubu. Řekl jsem, aby ses svlékla!“

Naše první chvíle o samotě a už se mnou mluví tak odporně?

Odfrknu si a vydám se ke dveřím, ale prudce mě chytí za nadloktí a jednu mi vrazí. Tvář mě pěkně štípe. Položím si dlaň na bolestivé místo a s odporem hledím tomu parchantovi do očí.

„Kam si myslíš, že jdeš? Stěžovat si Collinsovým?“ rozesměje se ďábelským tónem. „Tak na to zapomeň!“ zamračí se. „Na co, do hajzlu, čekáš? Nebudu to opakovat!“

Mám chuť naše manželství anulovat, utéct a někam zmizet, ale nechci rozpoutat válku. Tenhle sráč vypadá, že by si to užil.

Konečně mě pustí. Zrak upřu kamsi k podlaze a cítím, jak mi po tvářích stékají slzy.

Znechuceně si tedy stáhnu ramínka šatů, které mi vzápětí spadnou k nadloktí.

„Dělej! Takhle se mi ani nepostaví," zamručí.

Vážně se mnou chce spát? Vzpomněla jsem si na babiččina slova. Dal jí prostor, aby se rozkoukala. Nespali spolu hned, ale tenhle hajzl nehodlá být ohleduplný.

Šaty mi spadnou ke kotníkům a já před ním stojím jen v podprsence, kalhotkách a ozdobných samodržících punčochách. Prohlíží si mě se zaujetím.

„Jsi sice o něco baculatější, než se mi líbí, ale kunda jako kunda."

Zalapám po dechu. To myslel, kurva, vážně?

Začne si rozepínat kalhoty. Jeho pták je ještě měkký, takže se snaží sám sebe hladit přes boxerky.

„Do naha!" poručí mi.

Pěkně se vybarvuje. Hnusí se mi a nejradši bych mu plivla do ksichtu. Místo toho si však rozepnu podprsenku a stáhnu kalhotky, aby se mohl pokochat.

Popojde až ke mně, natáhne ruku a sevře mi ňadro. Nepříjemně mě štípne do bradavky a druhou rukou se stále hladí. Nedívám se mu dolů. Je mi z něj zle.

„Klekni si."

Ne! Ne! Ne!

„Na to zapomeň!"

Padne další facka a pálí ještě víc než ta první. Sevře se mi hrdlo a rozklepe brada.

Vážně jsem jen odpad, co mu bude kouřit ptáka? Nevypadá totiž na to, že by mi dopřál orgasmus.

Pokojně pokleknu. Zvedá se mi žaludek. Bolí mě na hrudi od potlačovaného pláče.

Stáhne si boxerky do půlky stehen a nasměruje špičku svého penisu mým směrem. „Postarej se o něj!“

Netušila jsem, že mě tímhle způsobem někdo poníží. Olíznu si rty a neochotně ho vezmu do dlaně. Je ještě poměrně měkký. Musím polknout žaludeční šťávy, které se mi derou do úst.

Ta silná kořeněná vůně. Jeho dech plný cigaret a alkoholu… dělá se mi zle.

Tohle není to samé, co zažila Letty ani babička. Tohle je noční můra.

Pootevřu pusu a on na nic nečeká. Rovnou mi dovnitř prudce vnikne až se začnu dávit.

„Dělej! Pumpuj! Držíš snad ptáka poprvé?“ řve na mě.

Neodpovím. Nedobrovolně tedy začnu pomalu přejíždět nahoru dolů. Spokojeně zamručí. Zajede mi prsty do vlasů a přiráží mi až do krku. Netrápí ho, že mi ho rve moc hluboko. Ozve se můj dávicí reflex.

„To je ono! Ošukám ti hubu, ty malá děvko!“

Na hrudi mě tíží nepopsatelný pocit. Vážně jsem se právě za tohle hovado provdala? Po tvářích mi stékají horké slzy, zatímco mě téměř dusí svým ptákem. Snažím se to mít rychle za sebou, ale on mě naopak týrá.

„Kuř! Pořádně!“ zatahá mě za vlasy a cloumá mi hlavou dopředu dozadu.

Nemám slov. Špatně se mi dýchá, dávím se, brečím, ale jemu je to u prdele. Možná právě moje utrpení ho vzrušuje.

Když mi těsně před koncem odstrčí ruku a dohoní se sám, vzhlédnu mu do obličeje. Je odporný. Slizký.

„Otevři, kurva, tu držku!“

Vrazí mi žalud na jazyk a ejakuluje. Teplé semeno se mi rozlije po ústech, načež už to nevydržím a vyvrhnu obsah žaludku i s jeho spermatem. Vedle jeho nohou se na parketách objeví mokrý flek. Očividně bílé víno, které jsem do sebe poslední hodiny lila.

„Jsi nechutná!“

Nedívám se na něj. Klečím na všech čtyřech, brečím, srdce mi bije bolestí a studem. Od úst se mi k podlaze táhnou sliny se zvratky. Hřbetem ruky si je otřu až mě zastudí na kůži.

Nakopne mě až se svalím k rohu postele.

„Vysprchuj se! Zavolám služebnou,“ zaprská.

Zalezu si pod horké kapky vody a cítím, jak se chvěju. Opřu se zády o ledové kachličky a nechám stékat slzy.

Možná tohle dělá jen, když je opilý. Třeba se ráno vzbudím a přijde se omluvit s velkou kyticí a dárkem. Klepe se mi brada pod náporem nervů, ale pořád se pokouším být nad věcí.

Jakmile se osprchuju, převléknu se do dvojdílného pyžama a vezmu za kliku. Srdce se mi zastaví, když si všimnu dívky na všech čtyřech, jak uklízí skvrnu na podlaze a nad ní se podivně

kývá můj manžel. V ten okamžik mi dojde, co se děje. On ji zezadu beze studu píchá. A rovnou přede mnou. Ani ona se netváří, že by si to užívala. Podívá se na mě, jako by se omlouvala.

„Tohle je pořádná kunda!“ libuje si a dál hbitě přiráží. Uhnu očima a obejdu je. Rozestelu si svoji půlku a nevzrušeně se položím. Pokojem se ozývá pleskání jejich těl o sebe a zároveň jeho otravné sténání. Přehodím si polštář přes hlavu a cítím, jak se do něj vsakují mé slzy.

Představovala jsem si hodně divoké věci, ale tohle by mě v životě nenapadlo.

Usnu, ani nevím jak.

Třetí kapitola

Valentina

Vzbudí mě nepříjemné osahávání. Marcus mě přetočí na břicho a v ten okamžik si uvědomím, že to všechno nebylo jen sen.

„Vyšpul na mě ten zadek, kurva!“

Celá se třesu. Srdce mi divoce buší, když se postavím na všechny čtyři a nechám ho, aby se obsloužil.

„Bereš prášky?“

„Ano.“

„Tak už je neber. Potřebujeme dědice. Následníky. Nejmíň čtyři.“

Při pomyšlení, že bych tomu sráči porodila děti, a ony by byly po svém otci, se mě zmocní nepříjemné mrazení.

Nikdy! Třeba když zjistí, že nemůžu mít děti, tak mě vymění.

Prudce do mě vnikne. Nečeká ani, než si zvyknu na jeho velikost. Prostě do mě nemilosrdně buší. Pálí to. V podbřišku mě píchá, ale jeho to nezajímá. Jde mu jen o vlastní uspokojení.

Dojde mi, že žádná omluvná kytice nepřijde. Takový bastard bude celou dobu. Bude mě podvádět, ale to je mi fuk. Tím lépe pro mě.

Konečně se udělá a svalí se vedle mě na postel. Celý udýchaný, zpocený a spokojený.

„Dneska to byla výjimka, ale každé ráno chci, abys mě budila orálním sexem. Rozumíš?“

Jen přikývnu a vydám se do koupelny.

V devět jdeme společně na snídani. Posadím se vedle něj, zatímco u stolu sedí ještě jeho matka, bratranci a strýc. Něco si povídají, ale nezajímám se o to.

„Zlato," osloví mě Marcus. Podívám se mu do obličeje. „To pečivo musíš omezit. Podívej se na svůj zadek."

Vyrazí mi dech. Takhle si mě, kurva, vzal.

Ruku tedy stáhnu a sním jen trochu míchaných vajec. Na víc ani nemám chuť.

„Co jsi vlastně studovala?" zeptá se mě Jackson.

„Jsem zdravotní sestra."

„No skvělé, doktorku zrovna potřebuju u nás v zařízení," pronese nadšeně tchán.

„Aspoň bude užitečná a nebude se doma válet v posteli a kynout," řekne ostře Marcus.

„Moc ráda," odpovím, protože se chci dostat kamkoliv z tohohle blázince.

„Aby bylo ale jasné. Napíchnu ti mobil, abych věděl o všem. Co si s kým píšeš a voláš, komu co posíláš a co žvaníš. Navíc v něm máš i GPS. Tady máš kreditku," posune mi černou kartu po stole. „Je bez omezení, ale mám nad vším přehled. Dám ti i auto, abys měla čím jezdit do práce, ale nikam jinam nesmíš. Žádné kamarádky, žádné stěžování Collinsovým. Jasné?"

Přikývnu.

„Jasné?" zeptá se znovu a ostřeji, až jeho hlas zahřmí celou jídelnou a pár mužských u stolu se začne blbě smát.

„Ano," hlesnu.

„Zítra začínáš. Svatební cestu vynecháme.“ Odhodí látkový ubrousek do poloprázdného talíře a odsune se. „Mám ještě nějakou práci.“

Upřímně se do zaměstnání vlastně těším. Lepší než být zavřená celé dny na pokoji a čekat na svého nenasytného odporného manžílka, kterého vzrušuje mi ubližovat.

Večer mi dá pokoj, ale ráno mě vzbudí dost drsně. I přesto, že mám budíka na šestou, zatahá mě za dlouhé hnědé vlasy a začne na mě křičet: „Co jsem ti, kurva, říkal o vykouření každý ráno?“

„Mám… mám upozornění na šestou.“

„Drž hubu a dej se do práce!“

Pohodlně se položí mezi polštáře a roztáhne nohy. Neochotně se přemístím mezi jeho stehna a sleduju jeho napůl vzrušeného ptáka. Spal nahý. Jak nechutné. U něj je to odporné. Je hubený, šlachovitý, s bílou kůží posetou pihami. Hrudník, břicho i penis má zarostlý černými chloupky. Ani to není sexy.

Když konečně vyvrcholí, vychytám to naštěstí tak, že se mi rozleje sperma po prstech, a ne do pusy. On je spokojený a já se s nechutí odeberu do koupelny. Drhnu se houbou, jako bych ze sebe měla sedřít kůži.

První den odjíždím s Jacksonem. Ani pořádně nevím kam, protože se nechci ptát. Jaké zařízení měl na mysli?

Jsem dost v šoku, když zajíždíme k nedaleké státní věznici.

„Jsem tu ředitel. Kdybys cokoliv potřebovala, stačí říct.“

Vystupuju z jeho auta s neskrývaným údivem. Rozhlížím se po věžích s ozbrojenou stráží, vysokou zdí a žiletkovým drátem. Působí to hrozivě z dálky, natož zblízka.

„Tady je průkaz!“ podá mi kartu s mým jménem.

Vejdeme vchodem pro zaměstnance. Hned za dveřmi je rentgen a první pracovník ostrahy. Postarší muž s prošedivělými, mastnými vlasy svázanými do culíku.

„Tohle je Valentina. Bude tu ode dneška pracovat jako zdravotnice. Zavolej Jane!“

Chlápek zvedne sluchátko starého zeleného telefonu a vyťuká na ciferníku tři čísla.

Já mezitím položím kabelku na pás, aby prošla skenerem. Když se dostaneme přes dvoje další mříže, přivítá mě milá blondýnka s brýlemi v bílém tričku, kalhotách a plášti. Na prsou jí visí jmenovka Jane Daugherty.

Konečně se na mě někdo usmívá. Za poslední dva dny příjemná změna.

Jackson mě nechá na oddělení, kde mi Jane všechno vysvětluje. Přidá se k nám asi padesátiletý bachař Richie.

Konečně si po dlouhé době připadám, že o mě někdo stojí.

Čtvrtá kapitola

Cameron

O čtyři roky později

Sedíme v autě a netrpělivě čekáme. Vzduch je tak hustý, že by se dal krájet. Napěchovaný adrenalinem a potem. Ross vypne motor vozu a interiérem se ozývá jen šustění oblečení. Dlaně mi vlhnou v kožených rukavicích a pod látkovou kuklou se mi tvoří krůpěje na čele i nosu. Neděláme to poprvé, a přesto jsem nervózní.

Podívám se na Westa, mého mladšího bratra. Mrkne na mě a kývne hlavou.

„Jdeme na to," řekne odhodlaně. „Lasička už je v kurníku."

Nick, můj bratranec, sedí na místě spolujezdce, sleduje na malém notebooku kamerové záznamy z budovy naproti skladišti a bubnuje prsty o palubku.

Daryl, naše pravá ruka, si vedle mě zase poklepává nohou. Všichni máme před takovou akcí svůj rituál. Při práci má každý svou roli a ví, co dělat.

Zkontroluju si zásobník své devítky – nabito. Bezpečnostní systém – vypnutý. Srdce mi tluče o žebra. Tohle není žádná hra. Tohle je zkurvená realita, která skončí tím, že všechny ty sráče popravíme.

„Jdeme!"

„Do akce!"

Vylítneme z auta, jako by nás někdo vypustil. Přeběhneme liduprázdnou silnici a vtrhneme do kasina *Black Velvet* s jasným cílem.

Ozvou se dva výstřely, při kterých padá ochranka k zemi. Utichne smích i cinkání automatů a ozve se křik a řev.

„Na zem, kurva! Všichni na zem!“ řvu až mě zradí hlasivky.

Lidé křičí a lehají si na podlahu s rukama nad hlavami. West pokrývá vchod, Ross to napálí do tří mužů z bezpečnosti. Jeden sekuriťák hrdinsky tasí, ale nestihne to. West mu prostřelí břicho a on se zhroutí na rudý koberec. Zakvílí jako prase při porážce.

Nick a Daryl oběhnou automaty a míří k VIP salonku. Ta blondýna, co vybíhá ven, vypadá, že se složí. Oba na ni míří zbraní.

„Otevři ty dveře. Dělej! Pohni!“

Celá roztřesená se otočí, prsty natáhne ke klice a v ten okamžik se rozpoutá peklo. Daryl rozkopne dveře dokořán a oba jsou pod palbou.

Bohužel se přede mnou objeví jeden z těch, kvůli kterým jsme sem naběhli. Vystřelí a schová se za sloup.

„Pozor!“ zakřičím na Westa, ale zároveň s mým výkřikem padnou další dvě rány.

V ten okamžik West padá. Ještě stihne jednou vypálit, ale ty dva průstřely vypadají bledě.

„Weste!“ zařvu a běžím k němu. Chroptí. Krev mu bublá z úst, drží se za bok, ale vím, že ten nepřítomný pohled znamená, že nemá moc času.

Kulky kolem nás sviští. Nick křičí, že už musíme jít. Daryl mě táhne pryč, ale já držím Westa. Jeho oči se kalí. „Neumírej, vole,

slyšíš?“ Ale už je pozdě. Hlava mu klesne na stranu a krev se pod ním vsakuje do koberce. Rychle vstanu.

Zaslechnu ohlušující palbu. Tentokrát sebou škubnu. Cítím bolest v lýtku. Někdo mě postřelil z jiného úhlu, než jsem čekal. Musím se chytit sloupu, abych se znovu postavil na nohy. Krev mi teče do ponožky.

Jenže najednou se ozve další vodopád střel. Zasáhne mě další rána. Tentokrát do nadloktí. Sice to vypadá jen na škrábnutí, ale i tak to pěkně pálí.

Najednou jako by se zpomalil čas. Daryl se přikrčí a hned, jak výstřely ustanou, pomůže mi na nohy, úpím bolestí, ale musím dál. Kulhám, brzdím je.

„Je po něm!“ volá Ross. „Musíme okamžitě pryč!“

Nick přibíhá celý zadýchaný se zbraní v ruce a míří okolo sebe. Čumím na ně, jak se usmívají, zatímco West tam leží v kaluži krve. Copak je teď chvíle na oslavy a spokojené výrazy?

„Co West?“ zeptám se Daryla, ale jen zavrtí hlavou.

„Tomu už nepomůžeme, je mrtvý.“

„Kurva, poběžte! Už slyším sirény!“ zaječí na nás Nick.

Daryl mě pár kroků podpírá, ale sotva vyjdeme z kasina, v dálce blikají modrá světla policejních majáků. Tohle se nepovedlo. Navíc jsou tady fízlové až moc rychle. Jak dlouho jsme byli uvnitř? Tři až čtyři minuty. Déle ne.

„Do auta!“ řve Nick. „Pohněte!“

Snažím se rychle belhat vpřed, ale kulka v noze bolí jak čert. Padám. Drobný štěrk se mi zaryje do kůže na kolenech. Daryl váhá. Je pod palbou a neví, co má dělat. Pokouším se vstát, ale oni už naskakují do nastartovaného auta. Jsem poslední.

„Počkejte!“ zaječím na ně, až mě zradí hlas.

Nick dobíhá na spolujezdcovu sedačku a otočí se na mě s úsměvem. „Neboj, o firmu se ti postarám. A až se budu válet za tvý prachy na Bahamách, pošlu ti do basy balíček se suvenýry a mýdlem!“

Zasmějí se. To mě bolí víc než ta posraná kulka. Je to, kurva, můj bratranec. Můj táta ho vychoval jako vlastního. Kdyby ještě žil, hodně by se divil. West leží uvnitř s prostřeleným hrudníkem, takže teď všechno dostane na starost Nick. Ten falešný zmrd!

Pneumatiky zakvílejí a SUV odjíždí jen se třemi pasažéry. Snažím se odkulhat pryč, ale nedostanu se daleko. Policejní vozy mě obklopí a já už se vzdávám.

Ti zkurvení zrádci mě tu nechali.

„Ruce vzhůru! Dělej ty hajzle!“

Neochotně zvednu jednu paži, druhá mě bolí, nemůžu s ní hýbat. Adrenalin mi pění krev. Jsem nasranej a zklamanej.

Říkali jsme si Lovci. Vyžadovali po nás, abychom zabili ty nepohodlné a překážející. Ať už si nás najímala mafie, která se chtěla zbavit vlastních lidí či nepřátel, nebo šlo o objednávky na vraždy politiků a zkorumpovaných policistů. Všechno fungovalo přes darkweb. Vše bylo anonymní a nedohledatelné. My jen dostali zaslouženou odměnu a žili si jako králové. Doteď...

Pátá kapitola

Valentina

O další čtyři měsíce později

Klečím na všech čtyřech a v dlaních svírám prostěradlo. Marcus mě hrubě drží za boky a přiráží do mě zezadu. Jen mi neosobně zvedl noční košilku a vnikl do mě. Jsem napnutá, držím a odpočítávám vteřiny, aby už se konečně udělal a dal mi pokoj.

Jsem jako poslušná hračka nebo zvíře, které má naučená gesta a slova. Dokonce i to zatracené vzdychání je falešné. Hraju to, přesně tak, jak se mu to líbí. Hlasitě sténám. Slyším jen pleskání našich těl, které doprovází jeho vrčení a odporné skřeky, ze kterých se mi dělá blbě.

V krku mě dusí obrovský knedlík. Jak ráda bych se rozbrečela, utekla a litovala svůj život.

Když začne přirážet rychleji, víc vyšpulím zadek, aby se mé utrpení urychlilo. Konečně heká a funí. Cítím, jak se mi jeho pot lepí na kůži. Vadí mi i pleskání jeho varlat o můj odhalený klín. Nepůsobí to na mě nijak. Žádné příjemné šimrání, touha ani chtíč. Jako bych byla prázdná schránka bez jediné emoce.

Propaluju digitální budík s červenými čísly a zoufale ho prosím, aby už bylo o pár minut víc.

Pevně zavřu oči, protože se mi zalívají slzami. Klepe se mi brada od počínajícího pláče. Musím ho zadržet.

Konečně se za mnou napne a přiráží pomaleji a nepravidelně. Cítím, jak mi po stehnech stéká jeho horké sperma a dělá se mi zle. Připadám si špinavá a nicotná.

Když se udělá svalí se vedle mě na postel. Jako nějaký frajer si dá ruce za hlavu a hrdě sleduje svého ptáka, jak pomalu uvadá.

Poplácá se po hrudi jako King Kong a mně se chce zvracet.

Vydechnu úlevou, když se můžu konečně sebrat a odejít do sprchy. Ne, nepřijde za mnou, aby mě uspokojil. S ním jsem za celé ty čtyři roky ještě nezažila orgasmus. Ani jedinkrát. A já místo, abych se usmívala, snažím se zchladit své rozpálené tělo po divokém ranním sexu. Přemýšlím nad tím, že mi pomalu dochází spermicidní čípky.

Než toho bastarda každé ráno vzbudím orálním sexem, zavedu si do sebe tabletku proti otěhotnění. Nechci s ním mít děti. To radši nebudu mít žádné. Nikdy. Sice mi poslední týdny nedělají dobře, pálí mě to, ale musím vydržet.

Hormonální antikoncepci brát nemůžu. To by se z krve poznalo. Už jednou mi na ni přišel a dopadlo to hodně špatně. Tudíž mi nezbývá nic jiného, než užívat jiný druh ochrany, o kterém nesmí vědět.

Jeho rodina je stále urputnější. Není měsíc, aby se neptali. Kolikrát mám chuť zavolat Parkerovi, aby byl otcem mého dítěte on, ale kdo by ho vychoval? Ten násilnický psychopat, který mě bije a chová se ke mně jako ke kusu hadru?

Voda ze mě sice smyje pot, zbytky čípku i jeho semene, ale bohužel tu špínu, kterou cítím, ne.

Vyfoukám si vlasy, vyčistím zuby, obléknu se a lehce se nalíčím, aby neměl Marcus řeči, že vypadám jako cuchta a pak na mě

nemá vůbec chuť. Beztak si jen nanáším řasenku a korektor, který zamaskuje tmavé kruhy pod očima. Nechci vypadat dobře ani poutat pozornost. Jen chci splynout s okolím. Vyčešu si tmavé kadeře do úhledného drdolu a vydám se do jídelny.

Marcus sedí u stolu s novinami rozprostřenými před sebou. Z kávy u lokte se vine pára. Typické ráno. Téměř idylické, ale pouze pro něj. Chybí už jen děti a zlatý retrívr. Vzápětí se přidají i tchán s tchyní. Nesnídám s nimi.

Naplním si termosku kávou z konvičky na stole a vezmu si banán, abych něčím zaplnila otupělý žaludek. Beztak nic jiného ani nesmím. Marcus nesnáší, když jím pečivo nebo něco sladkého. V jeho přítomnosti musím vždy vynechat dezert, abych nepřibrala.

„Pěkný den," řeknu všem i jeho skloněné hlavě, když kolem něj procházím ke dveřím. Zastaví mě za zápěstí a nastaví mi tvář. Jako by svému otci chtěl předvést, že jsme dokonalý a šťastný pár. Políbím ho, jak očekává, a pak pronese: „Uvidíme se u večeře."

Ta musí být naservírovaná přesně v sedm podle přísných instrukcí.

Když mě pustí, otočí se zpět k novinám a já vyjdu bočními dveřmi do garáže. Sotva se otevřou vrata, ukáže se, že venku prší. Nasednu do nové bílé mazdy a vydám se na cestu.

Snažím se jet opatrně. Silnice jsou kluzké a kvůli silnému dešti i všichni účastníci provozu jedou jako šneci. Letošní březen má nadmíru přeháněk. Jako by se v počasí odrážela moje nálada. Zastavím u brány a nakloním se do kabelky pro průkaz, abych ho předložila Hutchovi. Šedesátníkovi s prošedivělým plnovousem

a pleší. Stáhnu do půlky okénko, po němž stékají pramínky vody a mezerou mu podám svoji vstupní kartu.

Do tmavě šedé uniformy se mu vsakují kapky deště. Pozvedne kšiltovku z čela a usměje se na mě. Nemám náladu na smích ani jeho trapné vtípky, které na mě pokaždé zkouší.

„Dobré ráno, Valentino, to máme ale krásný den, co?“

Jen se ušklíbnu. Tyhle zdvořilostní fráze mě iritují.

„Dobré ráno,“ zamručím.

„Copak? Dneska nejsi ve své kůži nebo se netěšíš kvůli nové eskortě?“ skloní se mi k oknu až ucítím pach cigaret a kávy z jeho dechu.

Úplně mi to vypadlo z hlavy. Minulý týden se na oddělení mluvilo o nových rekrutech.

„Nějak jsem zapomněla na to, že budeme mít dneska nové přírůstky.“

„Buď opatrná,“ podá mi průkaz, narovná se a vrátí do své oprýskané boudy, aby mi zvedl závoru a otevřel vysoká vrata z pletiva s ostnatým drátem na jeho vrcholu.

„Díky,“ špitnu trochu otráveně.

Nebývala jsem taková. Nechci si na něm vybíjet frustraci a vztek, ale je první na ráně. Nemám chuť se vybavovat s ostatními zaměstnanci. Zejména i proto, že je můj tchán ředitel věznice a svému synovi hlásí všechno.

Většina kolegů si nutně potřebuje šplhnout, a tak na sebe vzájemně práskají každou hovadinu. Nepřátelím se tu s ostatními kromě Jane a Richieho.

Zaparkuju na svém obvyklém místě a rychle přeběhnu ke dveřím. Projdu vchodem pro zaměstnance, kde si musím zout boty a položit na pás rentgenu svoji kabelku.

Leslie mě mile pozdraví, ale věnuje se monitoru. Svoji práci bere evidentně až příliš vážně. Pak vstane, přejede mě ručním detektorem kovů a pustí mě.

U dalšího vchodu na sebe kývneme s důstojníkem, který mi odemkne mříže a já konečně vejdu na své oddělení.

„Ahoj, Val," spustí Jane zvesela mezi dveřmi.

Otevřu skřínku a vložím do ní svoji kabelku. Přes tričko a kalhoty si navléknu bílý plášť a protáhnu si ztuhlý krk.

„Jak ses měla o víkendu?" zeptám se, aby řeč nestála. Vím, že mi začne vyprávět, jak se svým přítelem podnikala různé výlety, romantické večeře a zakončili to divokým sexem, při kterém se udělala třikrát za sebou. Tolik jí to závidím.

Když si vzpomenu na naše soužití s Marcusem, tak jsme spolu nikdy čas netrávili. Žádné kino, restaurace, sladká gesta plná lásky. Vlastně o to ani nestojím. S ním ne.

Marcus je posedlý kontrolou a časovým harmonogramem. Všechno a všichni měli svá pravidla.

Vstávalo se pokaždé v šest, a to sexem. Zpočátku chtěl jen orální, ale po dvou letech společného utrpení po mně jeho rodina žádala potomka. Následovala sprcha, snídaně a pak práce. O víkendech jsme se museli připravovat na společný rodinný oběd. Ten byl přesně ve dvanáct. Přijela celá jeho nepříjemná famílie, včetně bratranců, strýce a jejich protějšků.

Po sobotních obědech jsem měla chvíli pro sebe, protože Marcus většinou odjížděl. Bylo mi jedno, co dělal. Beztak mi své

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Klíč ke svobodě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.